

Елегія, написана на розлуку

Володимир Підпалий

Коли зосталось небагато:
устати й вийти, так і є –
не відпуска поріг твій, хато,
не відпуска вікно твоє...

Оте, в якого виглядало
твоє дитинство по війні.
Оте, в якому світу мало,
бо світ – не тільки у вікні...

Коли залишитись не в змозі,
бо так судилося: іти,-
ідуть назустріч по дорозі
стежки, місточки і мости...

Коли й поріг вже за порогом,
коли й вікно сховала мла, –
не відпуска тебе дорога,
та, що хрестами заросла...